

Vocabulary Booster», «Begin English», «English Language Today», «English Idioms», «Daily English Learning» і т.д.

Окрім цього, студенти мають можливість практикувати англійську мову, описуючи події, які відбуваються з ними, через стрічку новин; ставити питання. Соціальні мережі пропонують різні інструменти та інтерактивні програми, які дозволяють користувачам обмінюватися миттєвими повідомленнями та також можуть бути використані вчителем іноземної мови для розвитку мовних навичок. Викладач може проводити «онлайн» тести в соціальних мережах, що призводить до взаємної мотивації та обміну результатами навчання між окремими студентами.

Так, Уїчаді вивчав вплив інтеграції соціальних мереж Facebook у процес вивчення навичок письма при вивченні англійської мови. Експеримент, проведений вченим, показав, що письмові показники студентів зросли після введення соціальної мережі Facebook у навчальний процес як платформи для роздумів. Серед навичок, у формуванні яких спостерігалися поліпшення, були – орфографія, використання граматичних часів, пунктуація, форми слів, артиклі та прийменники. Учасники експерименту відзначили, що для них використання Facebook в процесі навчання було цікавим досвідом і вони хотіли б використовувати соціальну мережу в майбутньому при вивченні іноземної мови. Також вони зазначили, що використання соціальної мережі у позааудиторний час підвищило взаємодію серед студентів. [2]

Таким чином, вплив соціальних мереж на вивчення і викладання англійської мови має загалом позитивні фактори. Їх використання дозволяє оптимізувати час, використаний під час заняття, направляючи тим самим більше часу на досягнення конкретних цілей. Викладачі мають адаптуватися під вимоги сучасних студентів, що призведе до більш ефективного вивчення англійської мови, мотивує студентів, а також підвищить якість освіти в Україні.

Бібліографічні посилання:

1. Ильчинская Е.П. Особенности использования социальных сетей на занятиях по английскому языку в ВУЗЕ // Историческая и социально-образовательная мысль. Том 7 №6 часть 2, 2015, с. 261-263.
2. Крузе Б.А. Методическое проектирование лингвоинформационного образовательного пространства подготовки будущего учителя иностранного языка // Современные проблемы науки и образования. 2014. № 5. С. 9.
3. Пушкарёва Т.О., Мельник О.М. Електронна освіта і її розвиток в Україні // Комп'ютер у школі та сім'ї №3, 2013 с. 16-17.
4. Стратегія розвитку інформаційного суспільства в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15.05.2013 р. № 386-р
5. Wang J., Lin C., Yu W., Wu E. Meaningful engagement in Facebook learning environments: Merging social and academic lives // Turkish Online Journal of Distance Education, 2012. 14(1). P. 302–322.

Чоботько Маргарита Анатоліївна,
старший викладач кафедри фізичного виховання
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

САМОЗАХИСТ ОБМЕЖЕНИЙ ЗАКОНОМ ТА НАСЛІДКИ ПЕРЕВИЩЕННЯ МЕЖ

В умовах сьогодення при відновленні порушених прав значно зростає актуальність самозахисту, тоді як обставини досить часто вимагають негайного реагування. У зв'язку з цим, важливе значення має питання визначення та дослідження самозахисту як однієї із форм захисту особистих немайнових прав фізичної особи, та меж його перевищення.

Право на життя було об'єктом дослідження багатьох вчених, серед них варто відзначити таких науковців як П. Рабинович, О. Попов, С. Алексєєв, О. Домбровська, О. Мірошніченко, Дмитрієв, О. Малишев та багато інших.

Право на життя є необхідною умовою інших прав і свобод. У цьому аспекті право на життя має абсолютний характер. Саме тому положення про право на життя закріплено в усіх найважливіших міжнародно-правових актах із прав людини.

У ст.27 Конституції України написано, що кожний громадянин країни має право захищати своє життя і своє здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань.

Актуальним стає питання, як потрібно себе захистити щоб потім доказати, що самозахист був своєчасний та адекватний, що не було перевищення необхідних меж. Захищатися можна всім, що знаходиться під рукою, навіть каменем, головою, аби це було зроблено з розумом.

Чинне кримінальне законодавство України передбачає кримінальну відповідальність за перевищення меж необхідної оборони в ст. 118 – вбивство при перевищенні меж необхідної оборони і в ст. 124 – заподіяння тяжких тілесних ушкоджень у разі перевищення меж необхідної оборони.

Згідно з ч.1. ст. 36 Кримінального Кодексу України необхідною обороною визнаються дії, вчинені з метою захисту охоронюваних законом прав та інтересів особи, яка захищається, а також суспільних інтересів та інтересів держави від суспільно небезпечного посягання шляхом заподіяння тому, хто посягає...

Перевищення меж необхідного самозахисту відповідно до ч.3 ст.36 КК України визначається умисне заподіяння тому, хто посягає, тяжкої шкоди, яка явно не відповідає небезпечності посягання або обставинці захисту.

Перевищенням меж необхідної оборони визнається умисне заподіяння тому, хто посягає, тяжкої шкоди, яка явно не відповідає небезпечності посягання або обставинці захисту. Перевищення меж необхідної оборони тягне кримінальну відповідальність лише у випадках, спеціально передбачених у статтях 118 та 124 КК. Особа не підлягає кримінальній відповідальності, якщо через сильне душевне хвилювання, викликане суспільно небезпечним посяганням, вона не могла оцінити відповідність заподіяної нею шкоди небезпечності посягання або обставинці захисту. Не є перевищенням меж необхідної оборони і не має наслідком кримінальну відповідальність застосування зброї або будь-яких інших засобів чи предметів для захисту від нападу озброєної особи або нападу групи осіб, а також для відвернення протиправного насильницького вторгнення у житло чи інше приміщення, незалежно від тяжкості шкоди, заподіяної тому, хто посягає.

Суміжним інститутом необхідної оборони є крайня необхідність (ст. 39 Кримінального кодексу України), при котрій також можливе застосування заходів самозахисту.

Крайня необхідність – випадки, коли особа для того, аби попередити шкоду своїм особистим інтересам, інтересам інших осіб, суспільства і держави, вимушено заподіює шкоди іншим охоронюваним інтересам. При крайній необхідності застосовується доктрина «меншого зла»: спричинена шкода повинна бути меншою попередженою. По суті, крайня необхідність являє собою ситуацію, коли має місце конфлікт між двома право охоронюваними інтересами, причому захистити один з цих інтересів можна, лише порушивши інший. У випадку застосування засобів самозахисту при крайній необхідності, слід враховувати ступінь шкоди, котрий може бути спричинений для попередження небезпеки. Звертаємо особливу увагу на дані положення цивільного і кримінального законодавства, котрі слід враховувати при застосуванні засобів самозахисту, для уникнення негативних наслідків.

Отже, при застосуванні права на необхідну оборону треба враховувати засоби і обмеження, аби не допустити перевищення її меж.

Це все кількісні визначення, які обмежують можливість самозахисту та роблять його майже неможливим. Такого не повинно бути.

Закон в першу чергу повинен визначати не кількість, а якість. Тобто він не повинен ставити громадянина перед вибором – на скільки, тому що в кожного різні виміри меж. Закон повинен лише чи давати можливість, чи її обмежувати.

Аналізуючи вищевикладене варто відзначити, що самозахисту особистих немайнових прав фізичної особи, що забезпечують її соціальне буття, притаманні такі особливості: здійснюється самостійно фізичною особою, немайнові права якої порушені; здійснюється під час порушення немайнових прав фізичної особи, що забезпечує її соціальне буття або загрози такого порушення; способи та засоби самозахисту повинні відповідати характеру і змісту правопорушення немайнових прав фізичної особи, що забезпечує її соціальне буття; самозахист здійснюється в межах, визначених чинним законодавством; засоби та способи протидії, які застосовуються фізичною особою-носієм немайнових прав, що забезпечують її соціальне буття, повинні відповідати моральним засадам суспільства.

Відтак, визначивши основні особливості самозахисту як однієї із форм цивільно-правового захисту особистих немайнових прав фізичної особи, наразі доцільно відмітити, що залежно від

того, яке особисте немайнове право порушується, застосовуються різні способи самозахисту та засоби протидії, конкретного переліку яких у Цивільному кодексі України немає, що, на нашу думку, є значним недоліком чинного законодавства.

На жаль, сьогодні, як ніколи раніше, тема законності використання засобів самозахисту є актуальною і, так або інакше, стосується кожного мешканця України. З причини відсутності необхідних знань часто засоби самозахисту застосовуються з порушеннями норм законодавства, в тому числі мають місце випадки перевищення заходів необхідної оборони.

Частина 3 ст. 27 а також, ч. 5 ст. 55 Конституції України надає особі право самозахисту, тому законодавчий орган повинен створити такий механізм реалізації цього права, який би дав правові основи законслухняному громадянину мати реальну можливість дати відсіч особам, які наважуються на порушення прав, свобод та законних інтересів людини чи громадянина або своїми протиправними діями вже їх порушили. Саме отримання зброї у законне володіння має на меті стати реальною гарантією для людини в реалізації права на самозахист життя та здоров'я від протиправних посягань.

Ст.3 Конституції України, яка визнає саме людину найвищою соціальною цінністю, а забезпечення її прав – головним обов'язком держави.

Безпосередньою формою охорони права людини на життя згідно ст. 27, ч. 5 ст. 55 Конституції України є самозахист Статтею 27 Конституції України кожному гарантовано право захищати своє життя і здоров'я, а також життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань.

Згідно зі статтею 30 Конституції кожному гарантується недоторканність житла. Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду.

Залишаються дискусійними питання, які стосуються правової природи права на самозахист, суб'єктів, об'єктів, заходів самозахисту, умов, підстав відшкодування шкоди, завданої особою у разі здійснення самозахисту. Аналіз літератури свідчить про відсутність єдиного підходу до багатьох аспектів самозахисту.

Бібліографічні посилання:

1. Ямпольський В. Самозахист, обмежений законом: необхідна оборона та наслідки перевищення її меж [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.unian.ua/rights/373781-samozahist-obmejeniy-zakonom-neobhidna-oborona-ta-naslidki-perevishchennya-jiji-mej.html>
2. Конституція України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/documents/constitution>
3. Гориславський К.О. Спеціальний правовий статус як гарантія самозахисту життя та здоров'я особами, які беруть участь у боротьбі зі злочинністю // Науковий вісник Юридичної академії МВС України. – 2003. – № 1. – С. 205-209.
4. Гришко О., керівник департаменту права України міжнародної юридичної компанії Strategic Business Solutions Boutique. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://kazatin.com/ato/zakonna-samooborona-zasobi-kotri-mozhna-zastosovuvati-dlya-samozahistu-10676756.html>

Шубенок Тамара Іванівна,

викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

ЛЮДСЬКА ГІДНІСТЬ ТА СТАН ПРАВ ЛЮДИНИ У СВІТІ ТА В УКРАЇНІ

Засади та стандарти охорони прав та основних свобод людини проголошені в міжнародних документах та в конституціях держав у всьому світі. Перш за все це Загальна декларація прав людини, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН в 1948 році, Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 року. У Європі – це Конвенція про захист прав людини та основних свобод 1950 року.

До числа прав людини відноситься і її гідність. Загальна декларація прав людини проголошує, що всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах (ст. 1), всі